

Şanlı Ümmetin Kadınları

Ümmü Yahya

Geniş bir toplumun içine girdim. Onun çevresinde dolaştım ve meydanlarını gezdim. Durumunu öğrenmek ve gizli mekanlarını keşfetmek için. Ama gördüm ki, bir şeyi keşfetmeye gerek yok. Çünkü tüm kapıları sonuna kadar açık, sırları ise meydanda. Peki ya kız kardeşlerim?

Onları sahte görüntülerle aldatılmış, sahte sloganlar eşliğinde yeni trendler peşinde koşarken ve birbirleriyle daha güzel olduklarını kanıtlamak için yarışırlarken buldum.

Marketlerde serbestçe dolaşıyor, sokaklarda kayboluyor, paralarını çarçur ediyorlar. Düğünlerde ise üzerlerinde kıyafetleri var ancak çıplaklar. Pahalı elbiseleri, topuklu ayakkabıları ve mücevher dolu takı setleriyle gösteriş yapıyorlar. Her bir araya geldiklerinde yeni bir elbise giyiyor, telefonlarıyla ve tarzlarıyla övünüyorlar.

Her bir köşe başında savurganlık ve israfla karşılaşıyoruz. Kapıları üzerlerine kapatıyor, perdeleri çekiyorlar ki, hapishanelerdeki kız kardeşlerimizin acı dolu ağlayışları ve yetim çocukların çığlıklarıyla rahatsız edilmesinler.

Sanki kendileri için yaratılmışlar. Oysa dünya, onun süsü ve geçici eğlencesi onları kandırmıştır. Gerçek ailesi dışında bir ailesi, gerçek kız kardeşleri dışında kız kardeşleri olduğunu unutmuşlar veyahut unutmuş gibi yapmaktadırlar.

İnsanların öldürüldüğüne, zalimler tarafından hapsedildiğine şahitlik ediyoruz. Eşlerini kaybettikten sonra evlerinde korku ve açlık içinde yaşayan kadınlara şahit oluyoruz. Askerlerin kapıyı kırıp kendisini çocuklarından

ayırmasından korkuyor, zavallı çocuğunun gözyaşlarını silerken... Çocuğun karnında dayanılmaz bir açlık var. Bir örtü olmadan uyuyor. Bulduğu tek sıcak şey ise annesinin kucağı. Bomba sesleri ile uyanıyor sürekli. İşte tüm bunlar, topraklarımızı işgal eden ve zenginliklerimizi yağmalayan düşmanın başımıza getirdikleri.

Dökülen kanlar, hapishaneler, işkenceler ve yıkımlar gördük ancak bu kadınlar hala kapılarını kapatmış ve kalplerinden yüz çevirmiş bir haldeler. Bu kaçış nereye kadar? Bu gaflet ve yüz çevirmişlik daha ne kadar sürecek?

Ey kızkardeşim! Düşmanın kapanmasına izin vermediği gözler varken, nasıl yatağında rahatça uyuyabiliyorsun?

Kardeşlerin büyük trajedilerden ve ağır imtihanlardan geçerken, nasıl lüks içinde bir hayat geçirebiliyorsun?

Ey Hatice'nin, Esma'nın ve Aişe'nin torunu! Dünyada hayat ve ölüm, hak ve batıl, zorluk ve kolaylık, savaş ve intikam, İslam ve Küfr olduğunu anlamanın vakti gelmedi mi?

Bugün kadınlardan kim Ümmet'in dertleri ile dertleniyor? Hangi kadın Kandahar'ın düşüşüne ağlıyor?

Allah'a yemin olsun ki, içten ağlayanlar dışında artık böyle kadınlar yok. Bu dinin ve insanlarının başına gelenler için en azından acı hissedenler bile kalmadı.

Biliyorum, "ben kırılgan bir kadınım. Ne yapabilirim ki" diye kendinize soruyor olabilirsiniz.

Kendimizi değersiz hissettiğimiz zamanlar olur. Eğer bu toplumda bir değerimiz yoksa, eğer bir bulunma amacımız yoksa böyle hissederiz. Değerimizi görmezden gelir, özgüvenimizi yitiririz çünkü kendimizin farkında değilizdir. Kim olduğumuzu anlayamayız. Bu ise ancak imanın eksikliğinden, yukarıda bahsettiğim toplum tarafından kabul edilmek ve onlara ayak uydurmak için verdiğimiz mücadeleden kaynaklanır. Ve onlara ayak uydurduğumuzda en değerli parçamızı kaybederiz. Tek amacı herkes gibi olmak olan robotlara dönüşürüz. Ve bu da Allah'ı değil de başkalarını memnun etmeye çalıştığımızda gerçekleşir. Böylece gerçek kimliğimizi unuturuz.

Bu ümmetin bir parçası olmak senin görevin. Peki ya sen neredesin? Hızlıca genişleyen bu ümmette konumun nedir? Her alim az bir ilimle, her önder başkasından ilham alarak başladı bu işe. Her imam o ünvanı kazanmak için derslere katılmak zorundaydı. Her lider ilk başta birilerini takip ediyordu sonra kendi ayakları üzerinde durmaya başladı. Bu yüzden kız kardeşim, sadece derslere katılmakla yetinme, konuşmacı ol. Yazarın kitap yazmasını bekleme, sen yazar ol. Sadece ümmetin bir parçası olma, ona katkıda bulun. Peygamber ﷺ ümmeti için yapabileceği her şeyi yapmıştı. Hesap gününde bile herkes kendisini kurtarmaya çalışırken O ümmeti için ağlıyor olacak. Ümmetim! ümmetim! diyecek. Resulullah'ın ﷺ yolundan git ve ümmetini düşün.

Ey kız kardeşim! Kahramanların kalplerini uyandırmalı, kararlılıklarını canlandırmalı ve şöyle demelisin: "Biz aşağılanmayı ve boyun eğmeyi reddediyoruz. Haça tapanların boyunduruğundan kurtulmak istiyoruz!"

Kardeşim! Sevdiklerini savaş meydanlarına göndermek zorundasın. Alemlerin Rabbi sevdiklerimizi O'nun rızası için feda etmeye layık olandır.

Müslüman kız kardeşim! Senden beklenen, en azından erkekler Cihad için gittiklerinde sabretmen ve Allah'ın emri karşısında hoşnutluk duymandır. Başkalarını Allah'ın yolundan uzaklaştırmama konusunda ihtiyatlı olman ve Cennet'e giden bu yolda bir engel haline gelmemendir.

Allah-u Teala şöyle buyuruyor: "Onlar, dünya hayatını ahirete tercih ederler. Allah'ın yolundan alıkoyarlar ve onu çarpıtmak isterler (veya onda çarpıklık ararlar). İşte onlar, uzak bir sapıklık içindedirler." [14:3]

El-Hansa, Nuseybe binti Ka'b ve Safiyye binti Abdülmuttalib gibi ol. Bu insanların örnekleri günümüzde de bulunabilir. Onlar ki, Ümmet'i, içinde bulunduğu aşağılanmışlık ve ezilmişlikten çıkartıp, çocuklarının kanlarıyla İslam ve müslümanlar için zafer sancağını kaldırdılar ve küfrün İslam topraklarında yayılmasını engellemek için uğraş verdiler.

Ey kardeşim! Neden Ümmü Süraka'yı kendine örnek edinmiyorsun? Ümmü Süraka'yı bilir misin?

Ümmü Süraka, oğlunu Afganistan'daki cihada göndermişti. Oğlu şehit olduğu zaman mücahidler, "annesine şehadet haberini nasıl vereceğiz" diye konuşmaya başladılar. Şeyh Abdullah Azzam kendisiyle konuşursa acısı biraz daha hafifler diye düşündüler. Böylece Şeyh onu aradı ve oğlunun şehadeti dolayısıyla kendisini tebrik etti. Sabretmesi için rahatlatıcı sözler söyledi. Ancak Ümmü Süraka'nın bu sözlere ihtiyacı yoktu. Uzun zamandır bu haberi bekliyordu zaten. Şeyh'e şu cevabı verdi: "Süraka'nın şehidi için Allah'a

hamd olsun. İnşallah bir hafta içinde onun yerine size kardeşini göndereceğim.”

Ey gelecek neslin annesi! Çocuklarını eğitmen senin bir görevin ve sorumluluğundur. Onlar hayattaki en değerli elmaslardır. Sana verilen birer emanet ve sorumluluktur. Onlara İslam’ı ve tarihini öğretmelisin ki, dinlerini sevmeyi bilsinler ve onun için savaşmaya hazır olsunlar.

Bunların da ötesinde, onları hak olan şanlı dinimiz hakkında uydurulmuş sapkın düşünceler ve aldatmacalara karşı korumalısın. Müslüman ümmete faydalı olacak ilmi aramaları için cesaretlendirmelisin. Hepsinin üstünde bunu kendi ailenin ve tüm toplumun zihnine işlemelisin.

Şeyh Ebu Katade şöyle der: “Kadın bu ümmetin bel kemiğidir. Onda ortaya çıkan bir kusur gerçek bir yenilgidir.” O sensin kız kardeşim, bu mübarek ümmetin bel kemiği sensin. Sabret, inancını koru ve İslam ve cihad uğrunda kararlı ol. Filistin’deki kız kardeşlerimiz ve annelerimiz Allah’ın bir mucizesidir. Onlardan bazıları verdikleri mücadele ve gösterdikleri sabır ile yüzlerce mücahid adam arasında eşsiz bir konuma sahiptir. Körfez ülkelerinde erkeklerden daha güçlü, Mücahidleri desteklemede erkeklerden daha önde olan kadınlar olduğunu biliyoruz. Tüm övgüler alemlerin Rabbi Allah’adır.

Son olarak, en içten saygı ve takdir annelere, kız kardeşlerimize ve sabırlarından dolayı mücahidlerin eşleri ve annelerine aittir. Tüm sevgi ve duamız sizinledir. Eğer öyle olmasaydı biz bir hiç olurduk, gelecek nesillerimiz de...